DECIZIA CURȚII
(Camera specială prevăzută la articolul 123b din Regulamentul de procedură)

24 iunie 2009

„Reexaminare”

În cauza C-197/09 RX,

având ca obiect o propunere de reexaminare prezentată de primul avocat general, în temeiul articolului 62 din Statutul Curții de Justiție, la 4 iunie 2009,

CURTEA (Camera specială
prevăzută la articolul 123b din Regulamentul de procedură),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnii P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas și K. Lenaerts (raportor), președinți de cameră,

având în vedere articolul 225 alineatul (2) al doilea paragraf CE,

având în vedere articolul 62 din Statutul Curții de Justiție,

având în vedere propunerea primului avocat general, doamna E. Sharpston,

pronunță prezenta

Decizie

1 Propunerea de reexaminare prezentată de primul avocat general are ca obiect Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene (Camera de recursuri) din 6 mai 2009, M/EMEA (T-12/08 P, denumită în continuare „Hotărârea din 6 mai 2009”), prin care, pe de o parte, a fost anulată Ordonanța Tribunalului Funcției Publice a Uniunii Europene (Camera întâi) din 19 octombrie 2007, M/EMEA (F-23/07), precum și Decizia Agenției Europene pentru Medicamente (EMEA) din 25 octombrie 2006, în măsura în care prin aceasta a fost respinsă cererea domnului M din 8 august 2006 privind sesizarea comisiei pentru invaliditate în legătură cu cazul său (denumită în continuare „Decizia din 25 octombrie 2006”) și, pe de altă parte, a fost obligată EMEA la plata către reclamant a unor despăgubiri în cuantum de 3 000 de euro.

Istoricul cauzei

2 Din Hotărârea din 6 mai 2009 reiese că domnul M, agent temporar care fusese angajat în muncă în cadrul EMEA în luna octombrie 1996, a fost victima unui accident de muncă în luna martie 2005 și se află, de atunci, în concediu medical. Contractul său cu EMEA a expirat la 15 octombrie 2006.

3 La 17 februarie 2006, domnul M a solicitat constituirea unei comisii pentru invaliditate, cererea fiind respinsă de EMEA prin scrisoarea din 31 martie 2006.

4 La 3 iulie 2006, domnul M a formulat împotriva acestui refuz o reclamație, care a fost respinsă prin Decizia din 25 octombrie 2006.

5 Între timp, domnul M a introdus, la 8 august 2006, o nouă cerere de constituire a unei comisii pentru invaliditate, anexând un raport medical întocmit de doctorul W.

6 Prin scrisoarea din 29 noiembrie 2006, EMEA l-a informat pe domnul M că această cerere nu putea fi considerată o cerere nouă, în sensul articolului 59 alineatul (4) din Statutul funcționarilor Comunităților Europene, și că, prin urmare, aceasta urma să fie respinsă pentru aceleași motive ca și cele prezentate în Decizia din 25 octombrie 2006.

7 Prin scrisoarea din 25 ianuarie 2007, domnul M a formulat o reclamație prin care solicita retractarea Deciziei din 25 octombrie 2006 în măsura în care prin aceasta era respinsă cererea sa din 8 august 2006. Pe de altă parte, în ziua următoare, domnul M a adresat EMEA o cerere de dezdăunare pentru prejudiciul material și moral.

8 Reclamația și cererea menționate au fost respinse printr-o scrisoare a EMEA din 31 ianuarie 2007.

9 La 19 martie 2007, domnul M a introdus o acțiune la Tribunalul Funcției Publice având ca obiect, pe de o parte, anularea Deciziei din 25 octombrie 2006 și, pe de altă parte, obligarea EMEA la plata sumei de 100 000 de euro cu titlu de daune interese pentru comiterea unor greșeli de serviciu.

10 În urma excepției de inadmisibilitate ridicate de EMEA, Tribunalul Funcției Publice a respins acțiunea ca inadmisibilă, prin Ordonanța M/EMEA, citată anterior, atât în ceea ce privește concluziile în anulare, cât și în ceea ce privește concluziile referitoare la despăgubiri. Tribunalul a considerat, printre altele, că erau inadmisibile concluziile prin care se contesta Decizia din 25 octombrie 2006, în măsura în care prin aceasta fusese respinsă cererea domnului M din 8 august 2006, întrucât decizia menționată trebuia considerată o decizie care nu făcea decât să confirme decizia cuprinsă în scrisoarea trimisă de EMEA la 31 martie 2006.

11 Prin Hotărârea din 6 mai 2009, în urma recursului formulat de domnul M, Tribunalul de Primă Instanță a anulat această ordonanță, considerând că era afectată de o eroare de drept constând în faptul că, în cuprinsul acesteia, concluziile în anulare și cele referitoare la despăgubiri prezentate de domnul M fuseseră considerate inadmisibile.

12 În continuare, apreciind că litigiul era în stare de judecată, Tribunalul de Primă Instanță a stabilit că erau admisibile concluziile referitoare la despăgubiri prezentate de domnul M. Pe fond, Tribunalul a obligat EMEA la plata despăgubirilor în cuantum de 3 000 de euro pentru repararea prejudiciului moral invocat de domnul M.

Apreciere

13 Trebuie să se constate că, în speță, incidentul de procedură, în sensul articolului 114 din Regulamentul de procedură al Tribunalului de Primă Instanță, care era aplicabil, la acel moment, Tribunalului Funcției Publice, reprezentat de excepția de inadmisibilitate ridicată de EMEA în fața Tribunalului Funcției Publice a avut drept consecință faptul că dezbaterea care a avut loc în primă instanță în fața acestui tribunal și aprecierea efectuată de acesta au privit în mod exclusiv admisibilitatea acțiunii formulate de domnul M și a concluziilor care formau obiectul acesteia.

14 În aceste condiții, concluziile referitoare la despăgubiri formulate de domnul M pentru a obține, printre altele, repararea prejudiciului moral invocat nu au dat naștere, pe fond, niciunei dezbateri în contradictoriu, scrisă sau chiar orală, în fața Tribunalului Funcției Publice. Acestea nu au făcut nici obiectul unei aprecieri și al unei decizii pe fond a acestei instanțe.

15 În plus, din memoriile scrise depuse de părți în cadrul procedurii de recurs desfășurate în fața Tribunalului de Primă Instanță nu reiese că aceste concluzii au făcut, pe fond, obiectul unei dezbateri în contradictoriu, scrisă, înainte ca această instanță, pronunțându-se cu privire la temeinicia cererii de reparare a prejudiciului moral formulate de domnul M, să decidă obligarea EMEA la plata către acesta a unor despăgubiri în cuantum de 3 000 de euro pentru repararea acestui prejudiciu. Pe de altă parte, nici procesul-verbal al ședinței din 23 ianuarie 2009 a Tribunalului de Primă Instanță, nici Hotărârea din 6 mai 2009 nu conțin indicații în sensul că ar fi fost discutată în cadrul ședinței menționate temeinicia acestei cereri și, în special, aspectul întinderii exacte a dreptului domnului M de a primi despăgubiri pentru prejudiciul moral.

16 Din cele de mai sus rezultă că, în Hotărârea din 6 mai 2009, Tribunalul de Primă Instanță a admis pe fond, în parte, cererea de acordare a despăgubirilor pentru repararea prejudiciului invocat de domnul M, în condițiile în care, pe de o parte, incidentul de procedură survenit la Tribunalul Funcției Publice nu a permis ca, în fața acestei instanțe, să aibă loc o dezbatere în contradictoriu pe fond, scrisă sau orală, și în condițiile în care, pe de altă parte, nu reiese că o astfel de dezbatere ar fi avut loc în fața Tribunalului de Primă Instanță.

17 În aceste condiții, trebuie să se constate că există un risc grav pentru unitatea sau coerența dreptului comunitar ca urmare a faptului că, în Hotărârea din 6 mai 2009, instanța s-a pronunțat pe fond cu privire la cererea de reparare a prejudiciului moral invocat de domnul M.

18 Se impune, prin urmare, reexaminarea Hotărârii din 6 mai 2009.

19 În această privință, trebuie examinat, în primul rând, modul în care trebuie interpretată sintagma „litigiu în stare de judecată”, prevăzută la articolul 61 din Statutul Curții de Justiție și la articolul 13 alineatul (1) din anexa la statutul menționat, atunci când pârâtul a solicitat în primă instanță, în speță Tribunalului Funcției Publice, ca acesta să se pronunțe cu privire la o excepție de inadmisibilitate fără a intra în dezbaterea fondului și când instanța de recurs, în speță Tribunalul de Primă Instanță, anulează ordonanța pronunțată în primă instanță prin care a fost admisă excepția de inadmisibilitate menționată.

20 În al doilea rând, trebuie examinat dacă reprezintă sau nu reprezintă o încălcare a cerințelor care decurg din dreptul la un proces echitabil, în special a celei privind respectarea dreptului la apărare, împrejurarea că, după ce a anulat ordonanța menționată și a declarat admisibilă acțiunea, în special concluziile referitoare la despăgubiri care formau obiectul acesteia, instanța de recurs, în speță Tribunalul de Primă Instanță, s-a pronunțat pe fond cu privire la cererea de reparare a prejudiciului moral invocat de reclamant, în condițiile în care nu a avut loc nicio dezbatere în contradictoriu, scrisă sau orală, în fața primei instanțe, în speță Tribunalul Funcției Publice, cu privire la această cerere și în condițiile în care nu reiese că o astfel de dezbatere ar fi avut loc în fața instanței de recurs.

21 În al treilea rând, în ipoteza în care s-ar constata că Hotărârea din 6 mai 2009 încalcă articolul 61 din Statutul Curții de Justiție, precum și articolul 13 alineatul (1) din anexa la acest statut și/sau nu a respectat cerințele care decurg din dreptul la un proces echitabil, în special cea privind respectarea dreptului la apărare, trebuie examinat dacă și, eventual, în ce măsură hotărârea menționată aduce atingere unității sau coerenței dreptului comunitar.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera specială prevăzută la articolul 123b din Regulamentul de procedură) decide:

1) **Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene (Camera de recursuri) din 6 mai 2009, M/EMEA (T-12/08 P), urmează a fi reexaminată.**

2) **Reexaminarea va privi aspectul dacă Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 6 mai 2009, M/EMEA (T-12/08 P), aduce atingere unității sau coerenței dreptului comunitar prin faptul că tribunalul menționat, în calitate de instanță de recurs, a interpretat noțiunea „litigiu în stare de judecată", prevăzută la articolul 61 din Statutul Curții de Justiție și la articolul 13 alineatul (1) din anexa la statutul menționat, astfel încât i-a permis să procedeze la soluționarea fondului cauzei, în pofida faptului că recursul cu care era sesizat privea examinarea modului în care fusese rezolvată în primă instanță o excepție de inadmisibilitate și a faptului că, sub aspectul litigiului care a făcut obiectul soluționării pe fond, nu avusese loc nicio dezbatere în contradictoriu nici în fața acestuia, nici în primă instanță, în fața Tribunalului Funcției Publice a Uniunii Europene.**

3) **Cei interesați, menționați la articolul 23 din Statutul Curții de Justiție, și părțile din procedura desfășurată în fața Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene sunt invitați să depună în fața Curții de Justiție a Comunităților Europene, în termen de o lună de la comunicarea prezentei decizii, observații scrise cu privire la această chestiune.**

Semnături